

*„A történet egy város regénye, egy élő és lélegző, ezer szívvel dobogó,
ezer szájjal suttagó és ezer füllel ballgató városé,
amely fölött a hold uralkodik.”*

– EIRE –

HOLDEZÜST VÉRARANY

*fine
selection*

LAURA ARKANIAN

LAURA ARKANIAN

HOLDEZÜST
VÉRARANY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez a műsor nem jött volna létre, vagy lényegesen gyengébb volna, ha nincs – érkezési sorrendben:

- Ágnes, akinél több változatot senki nem olvasott el újra és újra az első másfél oldal óta. SZNH.
- Lelki anyám, aki megtanított hinni az életben és magamban.
- Noja & Emese, akiknek többek között a speciális hangulatjeleket, az első és második fanfictionot és a látókörömet jelentősen tágító napi kérdéseket köszönhetem.
- Eire, aki kérdésekkel és válaszokkal jobbít minket, akinék Eha a létezését, Susan a múltját, mások a jelenüket és jövőjüket köszönhetik, és aki új jelentést adott a szinkronicitásnak. Malkávnak lenni jó.
- A Könyvmolyképző csapata.
- És mindenki más, aki tényleg hitt benne – legalább egy kicsit.

I. Holdezüst

*„I remember when I met you
All the stars were hanging in midair
In those moments nothing mattered
But the way you caught me in your stare
We were walking, we were talking
We were laughing about the state of our lives
How our fates brought us together
As the moon was rising in your eyes.”*

*„Emlékszem, amikor találkoztunk,
a csillagok a fejünk fölött függtek,
akkor semmi más nem számított,
csak ahogyan rám néztél.
Sétáltunk, beszélgettünk,
nevettünk az életünk állásán,
hogy a sors miként hozott össze minket
– és láttam a holdat felkelni a szemedben.”*

(Belinda Carlisle – La Luna)

Sötétedésig vártak. A forgalom még nem csitult el teljesen, így a kisbusz zúgása nem keltett feltűnést a kertvárosi utcában. Az összekötött férfit és nőt ketten-ketten cipelték be a házba. A szerszámok, a téglák, a mész – minden elő volt készítve.

George nem vergődött, nem próbált elmenekülni, úgy vonszolták le a pincelépcsőn, mintha csak egy tekerics szőnyeg lenne. Testvérei semmit sem bíztak a véletlenre. Mindkettőjük bokáit szilánkokra törték, ami az okozott fájdalomon túl azt is megakadályozta, hogy George megpróbáljon alakot váltani – nem lett volna képes lábra állni.

A klánonkívüli nő, Rosemary, riasztó, véres gubóként rángatózott a padlón, ahová lerakták. Sírt, nyüszített – sikoltozni már nem bírt –, rekedt suttogással szidalmazta a négy férfit, akik rá se néztek, csak dolgoztak csendben, gyorsan.

A négy végrehajtó összeszokottan kente-adogatta-rakta a téglákat. A pincerekesz nyitott szájában néhány perc alatt derékig érő téglafal emelkedett. Mire George csontjai összeforrnak majd, és szabadulni próbál, a malter megköt annyira, hogy ne tudja kibontani – pusztán kézzel semmiképpen.

A szőke, ragyogó kék szemű Christian, és a barna, medveszerű Daniel egyszerre hajolt a fejszéért. Az ujjaiak összeakadtak, de Daniel volt a gyorsabb. Gunyorosan rávigyorgott Christianra, és átlendült a felkész falon.

A lábával fordította hasra Rosemaryt. A lány megpróbált odébb gördülni, így az első csapás elcsúszott, és a csigolyák helyett oldalról talált a nyakába. Daniel egy pillanatig mérlegelt, aztán úgy döntött, jó lesz így is. Hátat fordított a haldokló Rosemarynek, és kimászott a fölkéből.

George nem is pillantott a némán vonagló lányra. Az, hogy Rosemary is meghalhat vele, neki ajándék, a testvéreinek pedig biztosíték, hogy senki sem fedezi fel elfalazott titkukat. Megemelte a fejét, hogy a testvérei szemébe nézzen.

– Halljátok? – kérdezte. – Tudom, hogy halljátok. Emlékezzetek, mert esküszöm a véremre, a vérre, ami elválaszt és összeköt, a ti véretekre és Rosemary vérére esküszöm, hogy megfizettek még ezért. Ha a törvény fontosabb volt, mint a testvéretek, ha én az árulótok voltam, hát akkor csak éljete a törvény szerint, amíg a véretek él, de vigyázzatok nagyon a tisztaságra, mert ha nem, majd én tisztítalak meg benneteket!

Rakták a téglát némán, négyen egymás keze alá dolgozva, sietősen – egyikük sem hitt az átkokban.

1. Klán

Újholdkor találkoztak először. Nyár közepe volt, lezajlottak az utolsó vizsgák, és az össeyetemi kajakcsapat megnyerte a kupát. A diákok és a bevállalósbabb előadók sötétedés után a folyópart homokos részén gyülekeztek, máglyákat gyújtottak, beszélgettek, autórádiókból kihallatszó, összerosódó zenére táncoltak, ittak és nevettek.

Peter egy csoporttársával érkezett, de miután Sam fűzni kezdett egy félrészeg másodévest, magára maradt. Sokáig üldögélt a folyó mellett, kavicsokat hajigált a vízbe, aztán sétálgatott, hátha ismerőssel találkozik, és csatlakozhat hozzá.

Az egyik, már félig leégett tüztől néhány lépésre éles villanás vonta magára a figyelmét. A máglya mellett egy fiatal pár ült. A lány parázsló végű ágat tartott a kezében, és miközben beszélt, narancsvörös csíkokat rajzolt vele a levegőbe. Harmad- vagy negyedéves lehetett, fiús, rövid világoszőke haját rőt-re színezte a máglya fénye, az arcán felháborodott grimasszal, széles gesztusokkal magyarázott a mellette ülőnek. A férfi idősebbnek, legalább harmincnek tűnt, a

tűz mellett az ő copfba font, világos haja is vöröslött, a szemüvegén tükröződő lángok pedig különös, ördögi kifejezést kölcsönöztek az arcának.

Peter letelepedett egy társaság mellé, de úgy helyezkedett, hogy szemmel tarthassa a párt. Láta, hogy továbbra is csak beszélgetnek, anélkül hogy egymáshoz érnének, és amikor kevéssel éjfél előtt a férfi körülményesen leporolta a nadrágját és elbúcsúzott, a lány nem tartott vele.

Peter gyorsan felkelt a többiek mellől, és odament hozzá.

Andrea egész este érezte, hogy valaki figyel, és addig kutatta a körülöttük beszélgető, vihogó, kiabáló csoportokat, amíg fel nem fedezte az árnyékban ülő fiút. Legelőször a *feketeség* jutott eszébe róla, és nem csak a haja vagy a pólója színe miatt. A fiú úgy ült a kör szélén, alig-alig szólva bele a társalgásba, mintha rejtőzködne.

A kém, akit kikémelelnek – gondolta. – *Elég ügyetlenül csinálja.*

Már majdnem éjfél volt, amikor Sullivan rájött, hogy neki másnap dolgoznia kell, és sietősen elbúcsúzott. Andrea egyedül maradt a parázkupac előtt. Homokba szúrta a botjából megmaradt csonkot, és fel akart állni, hogy ő is hazamenjen. A fiú ekkor lépett oda hozzá.

– Szia!

Andrea ránézett, és némán végigmérte. Magas volt, arányos testalkatú, sötét haját rövidre vágva hordta, a szeme is sötétbarna vagy talán fekete, határozott arcvonásai a parázs fényében szigorúnak hatottak.

– Szia. Mondjad! – felelte.

– Mit?

– Hát, amit kigondoltál, mialatt minket lestél – mosolygott Andrea, és magában mulatott a fiú látható zavarán.

– Bocs – bökte ki a fiú. – Én csak...

– A nevem Andrea, negyedéves pszichológus vagyok, és most épp nem járok senkivel, ha erre lettél volna kíváncsi.

– Tulajdonképpen igen. – Peter leült mellé, majd felnézett az égre. – A nevem Peter, negyedéves joghallgató vagyok, és keresek valakit, aki megfelelne velem a hamburgeremet.

– Milyen hamburgeredet? – kérdezte Andrea értetlenül; Peter üres kézzel érkezett.

– Amit mindjárt hozok.

Andrea felnevetett.

– Jó, de akkor már hozzá! kettőt, éhes vagyok. És szerezz valami üdítőt is!

Megettek egy-egy hamburgert, aztán megfelezték egy harmadikat. Kólát ittak és addig beszélgettek, amíg a parton minden tűz kialudt. Lesétáltak a gyaloghídig, majd vissza, és Andrea félúton eldöntötte, hogy jól érzi magát a fiúval, aki az első pillanatban túl komolynak tűnt, de kiderült, hogy van humora.

Mire visszaértek a helyszínre, már csak páran lézengtek a buli romjai között – volt, aki már józanodni próbált, volt, aki még jobban berúgni. Peter felajánlotta Andreának, hogy hazaviszi az apja autóján, de Andrea visszautasította: nem akarta a saját apja kocsiját a parkolóban hagyni másnapig. Telefonszámot cseréltek, és elbúcsúztak. A folyópartról a belváros felé vezető úton Peter egy darabig követte Andreát, és amikor el kellett kanyarodnia, mindkettejükben ott maradt valami tűszúrásnyi hiány.

A fiú másnap moziba hívta, harmadnap pizzát enni, aztán sétálni, és Andrea minden hazaérkezése alkalmával boldogan mesélte

a szüleinek, Peterrel mennyire egyetértenek néhány dologban, és milyen jót vitatkoznak másokon. A szülei eleinte nem osztottak a lelkesedésében: Andrea életében túl gyorsan cserélődtek a fiúnevek ahhoz, hogy egy újat elsőre komolyan vegyenek.

Két hónap elteltével ők is megnyugodtak – Andreát viszont egyre inkább nyomasztotta, hogy nem őszinte Peterrel. Tudta, ennyi idő kevés, hogy kijelentse, megtalálta élete szerelmét, de a dolgok tökéletesen alakultak, leszámítva azt az apróságot, amiről még a családja sem tudott.

Hiába fordult bizalmasához, Sullivanhez, nem azt a választ kapta tőle, amire számított.

– És ha hat hónap vagy hat év múlva szakítotok? – érvelt Sullivan. – Akkor mit csinálsz? Bocsánatot kérsz, és megkéred, hogy felejtse el? Nem csak a saját véreddel játszol, hucigám.

Válaszul hajtogathatta volna, hogy nem fognak szakítani, de szerelem ide vagy oda, Andreának annál több esze volt, hogy ilyen rövid idő után biztos kijelentést tegyen. Ráadásul Alice, a barátnője, vértestvére és klánvezére sem mondott mást.

– Megértem, hogy szeretnél vele mindent megosztani, de egyelőre nem teheted – figyelmeztette a nő, és Andrea elfogadta a sovány vigaszt. Az *egyelőre* reményt adott, még akkor is, ha tisztában volt vele, hogy könnyedén *örökre* lehet belőle. Nem ők lennének Peterrel az egyetlen olyan pár, ahol a másvérű fél haláláig titkolja kilétét – és ha az élete hirtelen ér véget, az özvegye azt sem tudja meg, miért maradt egyedül.

Egyébként Andrea rutinosan titkolózott. Ő volt az első, aki azután lépett a Titoktudók klánjába, hogy Alice lett a vezér. Hamar összebarátkoztak, Alice jóformán örökbe fogadta őt, még saját ikerfiai születése előtt. Mindent elmondott neki, a saját élettörténetét

is beleértve, és úgy képezte Andreát, hogy méltó helyettese, utódja lehessen, ha úgy alakul.

Tíz év telt el, amióta Andrea felébredt a holdra. Ezalatt megismerte a másvérű kolónia életét irányító törvényeket, megtanulta kicselezni a szüleit, a barátait, megszokta, hogy vigyáznia kell minden szavára, pillantására; megtanulta, hogy vértestvérein kívül senkit sem avathat a bizalmába. Rengeteg ismerős, haver hitte azt, hogy közel áll hozzá, de igazi barátja kevés akadt. A másvérűek biztosak voltak benne, hogy ha titkuk kiderülne, a holdtalanok könyörtelen vadászatot indítanának utánuk.

Hallgatott tehát, hazudott, és néhány újabb hét elteltével megnyugtatta magát, hogy ha nehéz is ez a felemás őszinteség Peterrel, legalább biztonságos.

Peter nagyon hamar azon kapta magát, hogy beleszeretett Andreába. Könnyű volt megkedvelni a vidám, beszédes és okos lányt, bár látszólag mindenben különböztek – ő volt a sötét, Andrea a világos, ő a csendes, Andrea a nevetős, ő a megfontolt, Andrea a lendületes. A barátai azzal riogatták, hogy egyetlen perc nyugta sem lesz a pörgős lány mellett, Peter azonban élvezte a mozgalmas életet. Pontosabban mindazt, amit eddig kizárt az életéből.

Annak idején, amikor a klánvezére elmondta neki, mit jelent a tény, hogy másvérűnek született, hozzátette azt is, ennek semmi köze nem lehet a nappali életéhez, nem szabad, hogy a két énje összeérjen. A holdtalanok akkor sem tudhatják meg, mi történik a város alatt, ha éppen vér folyik. Peter tudta, hogy sokan úgy élnek kettős életet, hogy gondosan jegyezzetik a nappali világ számára kitalált hazugságaikat, de ő meg sem próbálkozott hasonlóval. Az első szabály, a rejtőzés, gond nélkül ment. Elrejtőzött ő mindenestől,

mindenkitől. Visszahúzódó, magának való kamasszá, majd csendes, megfontolt felnőtté vált. Civil szakmát tanult a holdtalanok világában: az ügyvédség gyerekkori álma volt, de a büntető szakterületet már tudatosan választotta mellé, hogy testvérei zűrjeit elsimíthassa, ha kell. Mert zűrök mindig akadtak: ismeretlen halottak, megmagyarázhatatlan eltűnések, rablások, kizsebelések – és mindez csak a töredéke annak, ami valójában megtörtént.

Aztán megismerte Andreát, és Peterben felmerült a kérdés: elvárhatja-e a lánytól, hogy tudomásul vegye, a rémtörténetekben van igazság, a csatornákban, sikátorokban tényleg ragadozók élnek és vadásznak, ő maga pedig egy közülük? Mindig ugyanoda lyukadt ki: talán elhinné. Bizonyítékok mindig vannak – csak tudni kell, hol keresni –, de biztosan meggyűlölné érte. Ráadásul veszélybe kerülnének mindketten, elég, ha egyvalaki megtudja, hogy beavatta Andreát.

Együtt töltötték a nyarat: kettesben, barátokkal, strandra jártak, moziba, koncertre vagy sétálni. Máskor csak a folyó partján üldögéltek egy papírpocharas kávéval vagy turmixszal, némán egymás vállának dőlve, amíg el nem fogyott az ital és a nap. Összevesztek egymás kedvenc zenéin, és megegyeztek a filmek toplistájában, elmesélték gyerekkori karácsonyaikat és kibeszélték a családjukat, barátaikat. Apróságokkal lepték meg egymást, kiismerték a másik ízlését, félelmeit, vágyait.

Ősz lett. Megismerték egymás szüleit, és még ez is jól alakult: Andrea recepteket cserélt Peter anyjával, és amikor a lány születésnap bulija utáni reggel a szülei, akik kisebbik lányukkal házon kívül éjszakáztak, Petert is ott találták a konyhában, csak annyit kérdeztek, maradt-e még kávé.

Aztán jött a tél, hógolyóztak és korcsolyáztak, teáztak és forró, húsos lepényt ettek, fél napokat ücsörögtek a központi könyvtárban vizsgákra készülve, és eltervezték, hogyan fognak közösen új életet kezdeni, ha mindketten munkába állnak.

És a város egén, a felhők felett lustán telt és fagyott a hold.

A téli napfordulón már az egész város karácsony előtti aranycsilám-lázban égett, még a koszos latyakot is műhó fedte az utcákon. A holdtöltét eltakarták a felhők: valami undok, szürke permet szitált a városra szakadatlanul. Andrea és Alice már befejezte az utolsó ajándékok beszerzésére indított körútját, és a papírtasakokat rendezgették egy padon, amikor a lány oldalba bökte a vezérét.

– Ne bámulj feltűnően, de ott a buszmegállónál áll egy pasas, és minket néz. Lehet, hogy ismernem kellene valahonnan a fejét?

Alice a kérés ellenére egyenesen felnézett: szinte azonnal kiszúrta az emberek között Thomas Scottot, és nem csak azért, mert amaz tényleg őket figyelte.

– Lehet hát – felelte. – A Fényjárók vezére. Biztosan tetszünk neki. – Odaintett Scottnak, majd rá sem hederítve elsiettek a férfi mellett a kinézett teaház felé.

A Fényjárók a hold alatt az ellenségeik voltak, de egy zsúfolt utcán még holdtöltén, sötétedés után sem kellett semmitől tartaniuk. A város kolóniája egyébként is nyugodt időket élt, az elmúlt évtizedben mindössze négyszer csaptak össze a vámpír- és farkasklánok, a klánvezéreknek nem akadt sok dolga. Egyedül Alice vette a fáradságot, hogy kinyomozza és megtanulja az összes jelenlegi vezér nevét, rangját, ha tudta, megszerezte a fényképüket, címüket, telefonszámukat is. Aztán mindezt Andreával is bemagoltatta, mondván, amit nem tud, arra nem is támaszkodhat.

Bár Alice vörös haja és a mellette álló lány élénk szőkesége épp eléggé kirítt a sötét kabátok és sapkák közül, Thomas Scott nem azért bámulta őket, mert megtetszettek neki. Alice-t régről ismerte, a maga módján tisztelte is, de a társa volt az, aki felkeltette az érdeklődését. A lány arcát egy vértestvére mobiltelefonján látta nemrég, kissé bemozdult háttérkép formájában. Megjegyezte a vonásait a szokatlan, rövid frizura és a nevetős zöld szempár miatt, talán még valami ártatlan megjegyzést is fűzött hozzá. Most viszont azt remélte, téved, rosszul emlékszik.

Lehetne véletlen egybeesés is, hogy az a lány pont Alice Singer, a Titoktudók vezérének társaságában mászkál a városban. Sok klántag barátkozik egyszerű emberekkel, talán a lány amolyan kel-lék Alice számára a nappali világhoz. Csakhogy Scott hiába nyugtatgatta magát, a rossz előérzet egyre súlyosabban gyötörte.

Pár óra múlva *születésnapot* ünnepelt a Fényjáró klán, és Scott ki akarta használni az alkalmat, hogy még új testvérük befogadása előtt rákérdezzen Peternél a szőke lányra. SMS-ben kérte meg a fiút, hogy hozza magával a mobilját: tudta, nem fogja érteni, de egyelőre nem is volt mit elmagyaráznia.

Késő estére valamennyire kitisztult az ég, a felhők közül ki-kivillant a hold. Scott elsőként ért ki a várost körbeölelő, ritkás, fuldokló, de védett erdősáv legnagyobb tisztására újonnan felfedezett testvérükkel. Leült vele egy fa gyökerére, és türelmesen magyarázta a kolónia rendjét. Közben sorban megérkeztek a többiek is, már a fél klán együtt volt, amikor Peter befutott. Scott elkérte a telefonját, és addig nézte a háttérképet, amíg a képernyővédő el nem sötétítette a szeme elől.

Ugyanaz a lány.

A befogadási szertartás rendben lezajlott, annak ellenére hogy a klánvezér nem igazán figyelt oda, mit mond és kinek. Alig várta, hogy elszabaduljon a klánjától.

Alice mobilszáma titkos volt, de nem Scott Thomas számára. Sokáig tévóvázott, hogy felhívja-e, vagy hagyja a gyanúját a holdra, jöjjön rá más, aki ezt élvezni is, de végül lenyomta a hívás gombot.

– Tessék – vette fel Alice, és Scott hallotta a hangján a leplezett rémületet.

– Ne haragudj, hogy ilyen későn zavarlak – kezdte udvariasan.
– Csak egy gyors kérdésem lenne. A lány, akivel ma láttalak, a testvéred?

Alice sokáig hallgatott a vonal túlsó felén.

– Igen, az – felelte végül. – Miért akartad tudni?

– Addig örülj, amíg nem érted. De tudod mit? Mondd meg neki, hogy kérdezze meg a fiúját, hol volt ma éjjel. Hátha elmondja. Részemről a továbbiakban nem érdekel az ügy.

Megszakította a vonalat, és már hívta is a következő számot. Amíg a hívás kicsengett, még eszébe jutott, hogy talán Peter és a lány sem tud az egésztől, de ez akkor sem mentség.

Peter szinte azonnal felvette a telefont. A vonalba beszűrődött a közlekedés zaja, még úton volt hazafelé. Kérdezett is valamit, Scott meg sem hallgatta, mit.

– Meghaltál a Fényjáróknak – közölte. – A barátnőd örülni fog.
– Azzal bontotta a vonalat és kikapcsolta a mobilját.

Peter körül megszűnt létezni a világ. Ült az éjszakai buszon, lebé-nulva markolta a mobilt a füle mellett, és hiába hallotta, hogy a vonal már süket, mégis várt valamiféle magyarázatot, folytatást, mert nem bírta felfogni, amit a vezére mondott.

Meghaltál a klánodnak: rövid, hagyományos mondat, és nem kell megmagyarázni. A klánvezér a befogadás és kivetés, az élet és halál korlátlan ura, soha, semmit sem kell megmagyaráznia. Amit

ő akar, az meglesz, ha a klán tagjai belepusztulnak is. Néha szó szerint.

Leeresztette a kezét, hidegrázás tört rá. A másvérű kolóniában a magányosok nem húzzák sokáig, és akit kivetnek, aligha talál magának új klánt, amelyik befogadná. Azt is megteheti, hogy ezentúl csak holdtalan életet él, fel sem néz éjszakánként az égre, de akinek a vére felébredt a holdra, az ebbe előbb-utóbb beleőrül.

Rá is ez vár mostantól.

Mit követett el? És mi köze az egésznek Andreához?

Scott nem dobná ki azért, mert meglátta a telefonján a barátnője fényképét, és szimplán nem tetszik neki. A pániktól képtelen volt gondolkodni. Dermedt ujjakkal hívta újra Scottot, a vezére helyett azonban a hangposta felelt.

Kérdezze meg a fiúját, hol volt ma éjjel. Hátha elmondja.

Alice Scott hívása után annyira remegett, hogy majdnem leejtette a mobilt. Az első pillanatban nem értette, mire céloz a férfi, aztán bármennyire is szeretne volna más módon értelmezni a beszélgetésüket – holdtöltén, napfordulón, egy farkasklán vezérével –, csak egyre gondolhatott. Scott valahogyan összerakta az információmorzsákat Andreáról és Peterről, és ő még akár meg is köszönheti, hogy megosztotta vele, és nem hagyta, hogy nyilvánosan hülyét csináljon magából, amikor majd minden kiderül.

Várt egy percet, hogy valamennyire megnyugodjon, és felhívta Andreát.

Andrea a fürdőszobában várta, hogy megteljen a kád forró vízzel, és a fürdőolajokat válogatta, amikor megszólalt a telefonja. Alice hívta.

– Szia, mi újság? – köszönt be a vonalba mosolyogva, és gyorsan elzárta a vizet.

– Otthon vagy? – kérdezte Alice, és Andrea hallotta, hogy csaknem hisztérikus a hangja.

– Igen, miért, mi a baj? – tudakolta. A rémület hideg szélként burkolta be, remegni kezdett a fürdővíz szétterjedő, langyos párájában. Holdtölte volt, és csak arra tudott gondolni, hogy valahol, valakivel baj történt.

Alice mély, szaggatott lélegzetet vett.

– Tudsz beszélni?

– Igen, a fürdőben vagyok, nem hallatsz ki. Mondd már, mi történt? Jól vagy?

– Én igen. – Alice kurtán, keserűen nevetett. – Délután láttuk Scottot, emlékszel? A Fényjárók vezérét. Pár perce felhívott, hogy üzenetet hagyjon neked. Azt mondta, kérdezd meg a fiúdat, hol volt ma éjjel... hátha elárulja.

– Mi? Honnan tudná Scott...

Elhallgatott, mert megértette. Minden ereje elhagyta, leült a kád szélére, a hideg csempe szinte égette meztelen bőrét.

A fiú, akivel olyan jó lenni, beszélgetni, hallgatni, játszani, filmet nézni – akivel olyan *jó* –, ezek szerint másvérű, mint ő maga. Csak éppen még annak is más: farkas, a Fényjárók klánjában, Thomas Scott vezérsége alatt.

Lehunyta a szemét, fél karjával átölelte magát. Fél éve járnak együtt Peterrel, és ha nincs ez az ostoba véletlen, csak a hold tudja, mikor derült volna ki, hogy ugyanazt a titkot őrzik.

Furcsa módon elismeréssel adózott, amiért Peter *ennyire* jól rejtőzik, és soha egy gyanús félmondatot sem ejtett előtte.

De hogy ebből mi lesz...

– Most mi lesz? – mondta ki végül vékony gyerekhangon.

– Beszelnünk kell – sóhajtott fel Alice hosszú hallgatás után. – Mondjuk, most. Én vagyok a vezéred, szóval szeretnék mindent tudni... másrészt nem ártana megoldást találni, mielőtt Scott te-lekiabálja a hírral a várost. Gyertek a főposta melletti teaházba, ott várlak benneteket. Siessetek!

A beszélgetés után Andrea még percekgig ült görnyedten a kád szélén, és a párától fehér tükörben szemezett saját elmosódott arcával. Dühöngés, sírás helyett tompának érezte magát, megmozdulni sem bírt. Másvérű, másvérű, másvérű, a szó belülről kalapálta a fejét.

Végül erőt vett magán, benyúlt a kádba és kihúzta a dugót. Amíg nézte a lefolyó felett forgó örvényt, a füléhez szorította a telefonját.

– Szia, kicsim – vette fel Peter; remegett a hangja, és Andrea ebből rájött, hogy már ő is tud mindent.

– Találkoznunk kell – közölte határozottan.

– Kicsim, ma nem igazán alkalmas. Nekem... szóval, nem érzem jól magam.

– Tudom – válaszolt Andrea –, de ezzel nem rázol le. Alice vár minket, téged is, úgyhogy...

– Alice?

– Légy szíves – sóhajtott Andrea. – Ezt nem lehet telefonon ki-tárgyalni, úgyhogy kapd össze magad és siess. A főposta melletti teaházban találkozunk. Ha előbb érnél oda, várj meg kint.

– Nem értem, miért olyan...

Andrea mély lélegzetet vett, és a szavába vágott.

– Siess, mert mindjárt lemegy a hold!

A lefolyó hörögve elnyelte az utolsó cseppeket is, ő pedig letette a telefont.

Alice sietve felöltözött, közben néhány szaggatott mondatban összefoglalta a férjének, mi történt. Nagyon szerette volna, ha Lester is vele megy, segít megoldást találni, és megnyugtatja őt a kizökkenhetetlen, higgadt önuralmával, de valakinek a hároméves ikrekre is vigyáznia kellett.

Beült a kocsijukba, megmarkolta a kormányt, és kinézett a szélvédőn. Az égen éppen előtte terpeszkedett a telihold.

Te kurva – gondolta Alice, és dühös mozdulattal a helyére lökte az indítókulcsot. – *Nem éred be a fél életemmel, mindenki kell, aki fontos nekem?*

Pontosan emlékezett, milyen volt Andrea, amikor először látta. A lány akkor a harmadik ébredő holdtöltéjét igyekezett átvészelni, és nem állt senki mellette, aki elmondhatta volna, miért pörög túl minden érzékszerve, miért nem bírja magában tartani az ételt, miért kísértik rémálmok, és miért érzi testben-lélekben olyan idegennek saját magát. Az anyja kísérte be a kórházba, mert a havonta visszatérő rosszulletek miatt nőgyógyászati problémára gyanakodtak. És bizonyos értelemben igazuk volt, mert a dolog tényleg a hormonális éréssel kezdődött.

Alice felhajtott a Washington hídra, és az emléket újraélve önkéntelenül megcsóválta a fejét. Andrea rettegett, egészen kicsire összehúzta magát, úgy ült holtsápadtan a gyógyszeresváros váró kemény műanyag székén. Alice egy nővértársától kérdezte meg a nevét, és egy óvatlan pillanatban belenézett a kartonjába – a vizsgálatok után pedig megkérte, hogy maradjon még pár percig adatokat egyeztetni. A néhány percből bő negyedóra lett, és mire Andrea anyja rájuk kopogott, Alice már mindent elmondott és meg is mutatott a lánynak. *Nem vagy egyedül* – súgta búcsúzóul, és Andrea akkor tényleg elsírta magát. Ha szemmel ölni lehetne, akkor ő

holtan esik össze a pillantástól, amit Andrea anyja vetett rá, miközben kirángatta szipogó gyerekeit a kórházból.

Andrea néhány hónap alatt megszokta a helyzetet, és kinyílt a hold alatti világra. Megtanulta, hogy ő uralja az átváltozást, és mint szinte minden újonnan ébredő, átesett azon a fél éven is, amíg nem volt hajlandó alakot váltani. A többiekhez hasonlóan elgondolkodott rajta, megéri-e a klánonkívüliek útját, az örök éjszakát választania, aztán végül elfogadta a klánba hívást. A Titoktudók testvérként fogadták. Egy-két veszedelmes elszólás után még a szájára is megtanult vigyázni – Andrea esetében ez jelentette a legnagyobb kihívást, mert akkoriban jóformán egyfolytában beszélt, akár hallgatták, akár nem.

Tíz év telt el azóta...

Alice a rakpartról a belváros felé kanyarodott, megállt a sétálóutca kezdetét jelző táblánál, és leállította a motort.

– Erről ennyit – mondta ki hangosan, és a csendben összerezett a saját hangjától.

Siess, mert mindjárt lemegy a hold. Petert csak Andrea utolsó mondata zökkentette ki az értetlen tagadásból. Mindjárt lemegy a hold? Scott felhívta Andreát is? Elmondta neki? De hát mit, amikor még neki sem árult el semmit? Egy kívülállónak? Miért?

Nem, ezt nem tehetette, ennyire nem haragudhatott meg rá. Miféle bűnt követett el, amiért a családját is belerángatták? Ez még a halálbüntetésnél is súlyosabb.

Visszafordult a belváros felé, bár abban a percben legszívesebben kiszaladt volna a hold alól. Ez az egész nem volt helyénvaló. Mintha valami nagyon fontos dolog elkerülte volna a figyelmét – de hiába pörgette le fejben a telefonbeszélgetések szavait újra és újra, nem jött rá, mi az.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Örökkévalóságnak érezte azt a fél órát, mialatt visszaért a főposztához. Belesett a teaház nagy ablakán, hogy lássa, itt van-e már Andrea, és meg is találta: az egyik sarokasztalnál várt rá, és nem egyedül. Az ablaknak háttal egy másik nő ült. Divatjamúlt, vaskos fonatban a fejére tekert haja a hangulatlámpák sötét sárga fényében borostyánszínben játszott. Peter biztos volt benne, hogy sosem látta még – ezt a haját aligha felejtette volna el.

Benyitott a teaházba. Az ajtó fölé erősített harang megcsendült, a hangja szinte elveszett a bejátszott halk indiai zene, és a teázók beszélgatése keverékében, de Andrea felkapta a fejét. Az ajtóra nézett, és egy pillanattal később a vörös hajú nő is megfordult.

Andrea intett. Peter zavartan viszonzta, aztán merev lábakon odament az asztalhoz, és leült. Mielőtt eldönthette volna, mit mondjon, a vörös hajú nő az asztalra fektette a tenyerét, és felnézett. A harmincas évei elején járhatott, de a pillantása időtlennek tűnt – talán, mert a szeme ugyanolyan valószínűtlen borostyánszínű volt, mint a haja.

– Először is elnézést kérek, amiért csak így iderángattunk, de gondolom, megérted, hogy a helyzet sürgető – kezdte. – Egy órája még egyikünk sem tudott az egésztől, szerintem a klánvezéred sem. Ma délután...

– Tessék...? – Peter meglepetésében majdnem felkiáltott, önkéntelen, tiltó mozdulattal emelte fel a kezét. A szótól, *klánvezéred*, egyszerre kiverte a hideg veríték. Itt rajta kívül már mindenki tud mindent? De egyáltalán mit tudnak? És mit tud Scott? És Andrea?

A vörös hajú nő elhallgatott, és a szalvétáját gyűrögető Andreára pillantott, de a lány nem nézett fel.

– Na jó, kezdjük az elején – sóhajtott a nő. – A nevem Alice Singer. A Titoktudók vezére vagyok, Andrea a testvérem. Ma a városban